

Proloog

La Place de l'Étape, Orléans

16 juni 1566

De Bale knikte en de *bourreau* begon aan de takel te sjoeren. Chevalier de la Roche Allié droeg zijn volledige wapenrusting, zodat het mechaniek kreunde en kraakte totdat de ratel pakte en de chevalier los kwam van de grond. De *bourreau* had De Bale gewaarschuwd voor het grote gewicht en de mogelijke consequenties, maar de graaf had er niets van willen horen.

‘Ik ken deze man sinds mijn kindertijd, maître. Hij komt uit een van de oudste families van Frankrijk. Als hij in zijn harnas wil sterven, is dat zijn recht.’

De *bourreau* was zo verstandig hem niet tegen te spreken; mensen die De Bale tegenspraken, eindigden meestal op de pijnbank of werden overgoten met kokende olie. De Bale had het oor van de koning en de zegen van de Kerk. Met andere woorden, de schoft was onaantastbaar. De beste benadering van aardse perfectie die een sterveling kon bereiken.

De Bale keek omhoog. Omdat De la Roche Allié hoogverraad had gepleegd, was hij ertoe veroordeeld vijftig voet te worden opgehesen. De Bale vroeg zich af of zijn nekwervels de trekkracht van het touw en de honderd pond plaatstaal waar zijn schildknepen hem voorafgaand aan de executie in hadden geholpen aankonden. Het zou niet worden gewaardeerd als de man in tweeën brak voordat hij werd opgerekt en gevierendeeld. Zou De la Roche Allié aan die mogelijkheid hebben gedacht toen hij zijn verzoek kenbaar maakte? Het zelfs zo hebben gepland? De Bale dacht van niet. De man was naïef, iemand van de oude stempel.

‘Hij is aan de vijftig voet, heer.’

‘Laat hem zakken.’

De Bale keek toe hoe het metalen omhulsel naar beneden zakte. De man was dood. Dat was duidelijk. In dit stadium wrongen zijn slachtoffers zich meestal in bochten en traptten om zich heen. Ze wisten wat er kwam.

‘De chevalier is dood, heer. Wat wilt u dat ik doe?’

‘Wat zachter praten, om te beginnen.’ De Bale wierp een snelle blik op de menigte. De mensen wilden bloed zien. Hugenotenbloed. Als ze dat niet kregen, zouden ze zich tegen hem en de beul keren en hen aan stukken scheuren. ‘Trek toch zijn ingewanden er maar uit.’

‘Wat zei u, heer?’

‘Je hebt me verstaan. Snij hem open. En zorg ervoor dat hij beweegt. Gil desnoods door je neus. Als een buikspreker. Maak een groot spektakel met de ingewanden. De mensen moeten denken dat ze hem zien lijden.’

De twee jonge schildknapen kwamen naar voren om het harnas van de chevalier los te gespen.

De Bale hield hen met een handgebaar tegen. ‘De maître doet het wel. Gaan jullie maar naar huis. Alle twee. Jullie hebben jullie meester trouw gediend. Nu is hij van ons.’

De schildknapen deinsden wit weggetrokken achteruit.

‘Verwijder alleen de halsberg, het schootstuk en het borstkuras, maître. Laat de beenplaten, de helm en de handschoenen maar zitten. De paarden doen de rest wel.’

De beul ging aan het werk. ‘We zijn klaar, heer.’

De Bale knikte en de bourreau maakte zijn eerste snee.

Het huis van Michel de Nostredame, Salon-de-Provence, 17 juni 1566

‘De Bale komt eraan, meester.’

‘Dat weet ik.’

‘Hoe kon u dat al weten? Dat is onmogelijk. De postduif met het nieuws is nog maar tien minuten geleden aangekomen.’

De oude man haalde zijn schouders op en verschoof voorzichtig zijn door oedeem aangetaste been tot het wat gemakkelijker op het voetenbankje lag. ‘Waar is hij nu?’

‘In Orléans. Over drie weken is hij hier.’

‘Over drie weken al?’

De bediende kwam naderbij. Hij wrong zijn handen. ‘Wat gaat u doen, meester? Het Corpus Maleficus ondervraagt iedereen afkomstig uit families die eens joods waren. Marranen. Bekeerlingen. En zigeuners. Moren. Hugenoten. Iedereen die niet als katholiek geboren is. Zelfs de koningin kan u hier in het zuiden niet beschermen.’

De oude man wuifde die woorden weg. ‘Het doet er nauwelijks meer toe. Voordat die bloedhond hier is, ben ik al dood.’

‘Nee, meester. Dat zal toch niet?’

‘En jij, Ficelle? Zou het je niet schikken ergens anders te zijn als het Corpus aan de deur komt?’

‘Ik blijf bij u, meester.’

De oude man glimlachte. ‘Je zult me meer van dienst zijn als je doet wat ik je vraag. Ik wil dat je voor me op reis gaat. Een lange reis, vol hindernissen. Zul je doen wat ik vraag?’

De bediende boog zijn hoofd. ‘Ik zal alles doen wat u van me vraagt.’

De oude man nam hem even op alsof hij hem wilde peilen. ‘Als je faalt, Ficelle, zullen de consequenties vreselijker zijn dan alles wat De Bale – of de duivel, die hij ongewild dient – zou kunnen beramen.’ Hij aarzelde, en zijn hand rustte op zijn afzichtelijk gezwollen been. ‘Ik heb een visioen gehad. Het was zo duidelijk dat het werk waaraan ik tot op heden mijn

leven heb gewijd erbij in het niet valt. Achtenvijftig van mijn kwatrijnen heb ik nooit gepubliceerd om redenen die ik niet zal prijsgeven, omdat ze alleen mij aangaan. Zes van die kwatrijnen dienen een geheim doel; ik zal je uitleggen hoe je ze moet gebruiken. Niemand mag je zien. Niemand mag iets vermoeden. De resterende tweeënvijftig kwatrijnen moeten worden verstopt op een specifieke plaats, die alleen jij en ik kennen. Ik heb ze veilig opgeborgen in deze bamboe koker.' De oude man stak zijn hand langs zijn stoel naar beneden en haalde de gevulde en afgesloten koker tevoorschijn. 'Je verbergt deze houder op de plek die ik aangeef en precies op de manier die ik beschrijf. Je wijkt daar niet van af. Je volgt mijn instructies tot op de letter. Is dat begrepen?'

'Ja, meester.'

De oude man leunde achterover in zijn stoel, uitgeput door de intensiteit van wat hij wilde overbrengen. 'Als je hier terugkeert, na mijn dood, ga je naar mijn vriend en de beheerder van mijn nalatenschap, Palamède Marc. Je vertelt hem over je opdracht en verzekert hem ervan dat je die met succes hebt uitgevoerd. Dan zal hij je een som geld geven. Een som die de toekomst van jou en je familie generaties lang veilig zal stellen. Begrijp je dat?'

'Ja, meester.'

'Vertrouw je in deze zaak op mijn inzicht en zul je mijn instructies tot op de letter volgen?'

'Dat zal ik doen.'

'Dan zul je als een held worden vereerd, Ficelle. Door een volk dat je nooit zult ontmoeten en in een toekomst die jij en ik ons in de verste verte niet kunnen voorstellen.'

'Maar u weet wat de toekomst brengt, meester. U bent de grootste ziener aller tijden. Zelfs de koningin heeft u eer bewezen. Heel Frankrijk weet van uw gaven.'

'Ik weet niets, Ficelle. Ik ben als deze bamboe koker. Gedoemd zaken over te brengen maar die nooit te begrijpen. Ik kan alleen maar vurig hopen dat na mij anderen zullen komen die het beter doen dan ik.'

Deel een

1

Quartier Saint-Denis, Parijs, heden

Achor Bale had er geen plezier in iemand te doden. Dat was hij lang geleden al kwijtgeraakt. Hij keek zelfs met enige genegenheid naar de zigeuner, zoals je naar een toevallige kennis zou kunnen kijken die uit een vliegtuig stapt.

De man was natuurlijk te laat gekomen. Je hoefde maar naar hem te kijken om de ijdelheid uit zijn poriën te zien sijpelen. De jarenvijftigsnor à la Zorro. Het glanzende leren jasje dat voor vijftig euro op de vlooiemarkt van Clignancourt was gekocht. De helderrode, doorschijnende sokken. Het gele overhemd met de kwastjes en de bovenmaatse puntige boord. Het nepgouden medaillon met de afbeelding van Sainte Sara. De man was een dandy zonder smaak, voor zijn eigen soort net zo herkenbaar als een hond voor een andere hond.

‘Heb je het manuscript bij je?’

‘Denk je dat ik gek ben?’

Nee, niet echt, dacht Bale. Een gek is zich zelden van zichzelf bewust. Deze man straalde corruptheid uit, alsof hij een kaartje op zijn borst had gespeld met ‘onbetrouwbaar’ erop. Bale zag de verwijde pupillen. Het glanzende laagje zweet op het knappe, messcherpe gezicht. De vingers waarmee hij op de tafel trommelde. De voeten waarmee hij tikte. Een drugsverslaafde dus. Vreemd, voor een zigeuner. Daarom had hij het geld natuurlijk zo hard nodig. ‘Ben je Manouche of Rom? Of misschien Gitano?’

‘Wat kan jou dat schelen?’

‘Zo te zien aan je snor zou ik zeggen Manouche. Een afstammeling van Django Reinhardt misschien?’

‘Ik heet Samana. Babel Samana.’

‘En je zigeunernaam?’

‘Die is geheim.’

‘Ik heet Bale. Niets geheimzinnigs aan.’

De zigeuner ging sneller op de tafel trommelen. Zijn blik schoot nu heen en weer, gleed over de andere drinkers, ging naar de deuren, peilde de afmetingen van het plafond.

‘Hoeveel wil je ervoor hebben?’ Meteen ter zake komen, dat was het beste met een man als deze. Bale zag de tong van de zigeuner naar buiten schieten om de smalle lippen, die door de snor mannelijker leken, te bevochtigen.

‘Ik wil een half miljoen euro.’

‘Zo.’ Bale voelde een grote kalmte over zich neerdalen. Mooi. De zigeuner had dus echt iets te verkopen. Het was niet alleen een lokkertje geweest. ‘Voor een dergelijke som moeten we het manuscript wel kunnen bekijken voordat we tot aankoop overgaan. Verifiëren of het echt is.’

‘En het van buiten leren zeker! Dat heb ik vaker gehoord. Ik weet één ding zeker: als de inhoud eenmaal openbaar is, is het niets meer waard. De waarde zit ’m in het mysterie.’

‘Je hebt helemaal gelijk. Ik ben heel blij dat je er zo over denkt.’

‘Ik heb nog een geïnteresseerde. Je moet niet denken dat jij de enige kaper op de kust bent.’

Bales blik keerde zich naar binnen. Ach. Dan zou hij de zigeuner toch moeten vermoorden. Martelen en vermoorden. Hij was zich bewust van het veelbetekenende zenuwtrekje boven zijn rechteroog. ‘Zullen we nu naar het manuscript gaan kijken?’

‘Eerst praat ik met die ander. Misschien gaan jullie nog tegen elkaar opbieden.’

Bale haalde zijn schouders op. ‘Waar heb je met hem afgesproken?’

‘Dat zeg ik niet.’

‘Hoe wil je het dan afhandelen?’

‘Jij blijft hier. Ik ga met de andere man praten. Horen of hij serieus is. Dan kom ik terug.’

‘En als hij dat niet is? Gaat de prijs dan omlaag?’

‘Natuurlijk niet. Een half miljoen.’

‘Dan wacht ik hier.’

‘Doe dat.’

De zigeuner kwam wankelend overeind. Hij ademde zwaar, en bij zijn hals en borstbeen was zijn overhemd vochtig van het zweet. Toen hij zich omdraaide, zag Bale de afdruk van de stoel in het goedkope leren jasje.

‘Als je me volgt, merk ik het. Denk niet dat ik het niet zal merken.’

Bale zette zijn zonnebril af en legde hem op tafel. Met een glimlach

keek hij op. Hij wist al heel lang welk effect zijn griezelig gevlekte ogen hadden op mensen die daar gevoelig voor waren. 'Ik zal je niet volgen.'

De mond van de zigeuner viel open van schrik. Hij staaarde vol ontzetting naar Bales gezicht. Deze man had het *ia chalou*, het kwade oog. Babels moeder had hem voor zulke mensen gewaarschuwd. Als je hen eenmaal zag, als ze je aankeken met de blik van de basilisk, was je ten dode opgeschreven. Ergens diep in zijn onderbewustzijn begreep Babel Samana dat hij een vergissing had gemaakt, dat hij de verkeerde in zijn leven had toegelaten.

'Dus jij blijft hier?'

'Wees niet bang. Ik wacht op je.'

Zodra hij het café uit was, zette Babel het op een rennen. Hij zou opgaan in de menigte. De hele zaak vergeten. Wat had hem gemankeerd? Hij had het manuscript niet eens. Alleen een vaag idee waar het was. Waarom hadden de drie *ursitory*, toen ze in Babels kindertijd op zijn kussen waren gaan zitten om zijn lot te bepalen, drugs gekozen als zijn zwakte? Waarom geen drank? Of vrouwen? Nu had O Beng hem te pakken gekregen en had deze basilisk gestuurd om hem te straffen.

Babel ging kalmer lopen. De *gadje* was nergens te bekennen. Had hij zich iets in zijn hoofd gehaald? Had hij zich de boosaardigheid van de man verbeeld? Kwam het door die afschuwelijke ogen? Had hij misschien gehallucineerd? Het zou niet de eerste keer zijn dat hij doordraaide van vervuilde drugs.

Hij keek op een parkeermeter hoe laat het was. Oké. Het was mogelijk dat de tweede man nog op hem wachtte. Zou die hem misschien wat gunstiger gezind zijn?

Aan de overkant van de straat begonnen twee prostituees een verhitte discussie over de vraag wie waar mocht staan. Het was zaterdagmiddag. De dag dat in Saint-Denis de pooiers hun geld kwamen incasseren. Babels oog viel op zijn eigen spiegelbeeld in een winkelruit. Hij glimlachte zichzelf beverig toe. Als hij deze deal rond kon krijgen, kon hij misschien zelf een paar meisjes voor zich laten werken. En een Mercedes, hij zou een roomkleurige Mercedes met rode leren stoelen kopen, en met houders voor blikjes en automatische airconditioning. En zijn nagels laten manicuren in zo'n zaak waar blonde *payo*-meisjes in witte schorten je over de tafel heen smachtend aanstaarden.

Het was maar twee minuten lopen naar Chez Minette. Hij kon in elk

geval even zijn hoofd om de deur steken en een blik op die andere man werpen. En hem een voorschot afhandig maken, als bewijs van zijn serieuze belangstelling.

Daarna zou hij, beladen met contanten en cadeaus, terug naar het kamp gaan en proberen die *hexi* van een zus van hem gunstig te stemmen.